

॥ ४३ ॥ ४४ ॥ अनुचरैः अनुगीयमाना इत्यर्थः उपगीयमानैरनुचरैः सहेति वा ॥ ४५ ॥ ४६ ॥ अविनष्टा अवयवायेषां विद्यमानाः शिरोधरायेषां तान् ॥ ४७ ॥ प्रत्यापन्नानि पुनः प्राप्तानीन्द्रियाणि स्मृतिश्च येन सः ॥ ४८ ॥ इत्यष्टमस्कंधे टीकायामेकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥
द्वादशे मोहिनीरूपविभ्रमालोकनोत्सुकम् भवं संमोहयामास हरिः पुनरसां त्वयत् ॥ १ ॥ अमुह्यन् सुराविष्णुमाययानतदद्भुतम् इति वक्तुं महादेवमो
होयमुपवर्णयते ॥ २ ॥ हरिः सोममपाययदिति दं निशम्य स यत्रास्ते तत्र तद्रूपं द्रष्टुं यया वित्युत्तरेणान्वयः ॥ १ ॥ २ ॥ सोमया उमया सह ॥ ३ ॥ त्वयि

ब्रह्मणा प्रेषितो देवान् देवर्षिर्नारदो नृप ॥ वारयामास विबुधान् हृष्ट्वा दानवसंक्षयम् ॥ ४३ ॥ नारद उवाच
भवद्भिरमृतं प्राप्तं नारायणभुजाश्रयैः ॥ श्रिया समेधिताः सर्वउपारमतविग्रहात् ॥ ४४ ॥ श्रीशुक उवाच
संयम्य मन्युसंरभं मानयंतो मुनेर्वचः ॥ गीयमाना अनुचरैर्ययुः सर्वैत्रिविष्टपम् ॥ ४५ ॥ येऽवशिष्टारणे तस्मि
न्नारदानुमतेन ते ॥ बलिं विपन्नमादाय अस्तंगिरिमुपागमन् ॥ ४६ ॥ तत्राविनष्टावयवान् विद्यमानशिरो
धरान् ॥ उशनाजीवयामास संजीविन्यास्व विद्यया ॥ ४७ ॥ बलिश्चोशनसास्पृष्टः प्रत्यापन्नैन्द्रियस्मृतिः ॥
पराजितोऽपि नाखिद्यल्लोकतत्त्वविचक्षणः ॥ ४८ ॥ इति श्रीभागवते महापुराणे अष्टमस्कंधे देवासुरसं
ग्रामे एकादशोऽध्यायः ॥ ११ ॥ ॥ ७३ ॥ ॥ ७३ ॥ श्रीबादरायणिरुवाच वृषध्वजो निशम्येदं यो
षिद्रूपेण दानवान् ॥ मोहयित्वा सुरगणान् हरिः सोममपाययत् ॥ १ ॥ वृषमारुह्य गिरिशः सर्वभूतगणैर्वृतः ॥
सहदेव्याय यौद्रष्टुं यत्रास्ते मधुसूदनः ॥ २ ॥ सभाजितो भगवता सादरं सोमया भवः ॥ सूपविष्ट उवाचे दं प्र
तिपूज्य स्मयन् हरिम् ॥ ३ ॥ श्रीमहादेव उवाच देवदेव जगद्ध्यापि नृजगदीश जगन्मय ॥ सर्वेषामपि
भावानां त्वमात्मा हेतुरीश्वरः ॥ ४ ॥

किंचिन्न चाश्चर्यं वयं त्वाश्चर्यमानसाः इति वक्ष्यन् महादेवस्तुष्टावहरिमष्टभिः त्वयि महा
मायाविनिपरमेश्वरेन हि किंचिदघटितमिव वयं तु परमकौतूहलेन द्रष्टुमागता इति बहुधा संबोधयन् स्तौति हे देवदेव कुतोऽहं देवानां देव इत्यत आह हे जग
द्ध्यापि नृ तत्कुतः हे जगन्मय तर्हि किं प्रधानम् न हे जगदीश तच्च कुतस्तत्राह सर्वेषामपि त्वं हेतुः अत ईश्वरः आत्मत्वाच्च न जडं प्रधानं त्वमित्यर्थः ॥ ४ ॥